

Fortul Breendonk

Pe parcursul schimbului cultural în Belgia, am vizitat Fortul Breendonk - casa a 3.500 de prizonieri politici sau evrei, vizită care din punctul meu de vedere a fost o experiență unică.

În momentul în care am intrat și am văzut ghidul, nu aveam nici o idee despre cele ce se vor întâmpla mai departe. Pot spune că ne-am surprins pe toți când a intrat în rolul unui ofițer SS, fără a ne anunța ce avea de gând. Un pic confuz, poate și speriat când m-a ales chiar pe mine, strigând în germană; nu am înțeles că vroia să demonstreze cu ajutorul meu prin ce treceau prizonierii politici și evreii când ajungeau acolo, fără a cunoaște limba germană, deci neînțelegând ce li se spunea sau ce li se cerea să facă. Am aflat apoi că prizonierii trebuiau să aștepte la intrare în picioare cam două ore până să fie internați, pedepsele durau de la o lună până la un an și jumătate, iar dacă nu înțelegeau sau nu respectau comenzile ofițerului sau gesticulau în semn de oboseală, erau loviți în spate cu un baston ori în genunchi ori dați cu capul de perete.

Mai târziu, în timpul vizitei, ghidul ne-a prezentat unul dintre buncărele de ciment în care dormeau 48 de prizonieri și în care se găseau îngrămădite paturi suprapuse, două mese, câteva scaune, două galeți, niște castroane și căni. Modul în care ghidul ne explica traiul prizonierilor pur și simplu te fascina, dar în același timp îți făcea "pielea de găină". Prizonierii mâncau o supă făcută din legume vechi

pentru prânz, la micul dejun primeau câte două căni de "cafea" care de fapt era făcută din ghinde, iar pentru cină tot două căni de "cafea" și 100 de grame de pâine. Rareori primeau zahăr sau marmeladă. În fiecare zi prizonierii aveau dreptul la toaletă de două ori, și doar 5 minute. O dată la șase luni primeau paie proaspete pentru saltele și li se schimba îmbrăcămintea.

Ne-a mai fost prezentată și camera de tortură, loc în care prizonierii erau torturați pentru ca ofițerii să afle numele prietenilor sau ale altor rude. Erau legați cu mâinile la spate și prinse de un cârlig, iar dacă nu își denunțau prietenii, ofițerii îi ridicau de mâini până când li se dizlocau umerii, dar, surprinzător sau nu, nu foarte mulți și-au trădat prietenii, iar din toate femeile care au trecut prin acel chin nici una nu a

cedat vreodată. În continuare, ghidul ne-a arătat ocupațiile prizonierilor: aceștia făceau muncă manuală, folosind lopeți, târnăcoape și alte unelte pentru a transporta pământul în jurul fortului. Prin munca lor chinuitoare au reușit să ridice un deal de jur împrejurul fortăreței, menit să ascundă prezența acestora. Spre final ne-au fost arătate dușurile, care erau alimentate cu apă caldă, dar spre sfârșit, pentru amuzamentul ofițerilor, erau alimentate numai cu apă rece ca gheața. Iar ceea ce mi s-a părut absurd este că prizonierii erau obligați să stea 15 minute afară pentru a se usca, chiar dacă zăpada era de un metru sau chiar dacă ploua.

De asemenea, ni s-a prezentat modul în care erau executați prizonierii. Naziștii considerau că e prea costisitor să-i împuște, așa că bărbații erau spânzurați, iar femeile decapitate, deoarece se pare că prizonierele nu mureau destul de repede dacă erau spânzurate, ceea ce paradoxal era considerat inuman de către naziști și astfel au recurs la metoda prin decapitare. Unii prizonieri - cei care erau considerați că merită o moarte chinuitoare - erau spânzurați, dar lungimea sforii era foarte mare, așa încât aceștia mureau asfixiați după 15- 20 de minute chinuitoare.

Această vizită mi s-a părut cel mai interesant moment al săptămânii petrecute în Belgia; totul a fost descris în detaliu și într-un mod interactiv. A fost o experiență cutremurătoare, de neuitat, o experiență care mă face să mulțumesc că traiesc acum, într-o Europă care militează pentru pace, toleranță și care crede în valorile democrației.

Sabin Coșcolveniță, 11 E